

Murányi Zita

## stég

az jutott eszembe milyen szép a nyár  
télien amikor hó fedi az elvetett magot  
sem tart örökké a halál láttam apám csuklóját  
nem név számsor ékítette a karszalagot

nem kék színű volt mint születéskor  
sápadt halvány fehér bezzeg a kórház nevét  
rávésték két szélén megfolyt a fekete festék  
a lepedőn fekvő test mint járdán a fékfolt

a vége felé annyira keskeny volt  
kikerülte a szem míg gurgulázott kezén a szalag  
a holt magokra a földben amit a varjak  
hosszú fekete csőrükkel kikapartak

melyik isten mondaná jövőre újra nyár lesz  
bízunk benne hogy föltámad hosszú hófehér  
folyóson álltam az elmúlás zárványában  
míg odabent a szobában deres hópihék

koppantak párnájának és a forró júliusi fények  
az ágyat takarták be figyeltem ezt a szép sárga  
mozdulatlan stéget hogy lángolva is örök nyugvópontja  
maradhat a végső mennybeli fölemelkedésnek

MURÁNYI ZITA (1982) író, költő, újságíró.